

само да се гарантира отъ безредицитъ на турскитъ войски. Каза ми още, че системата на гарнизонитъ по Балкана ще бжде по-лоша отъ оная на бившия режимъ. Тогава валията поне командуваше войската и по-вече или по-малко се грижеше за реда на своя вилаетъ. Сега войската ще бжде независима и тоя органъ на обуздаване не ще съществува. Тия балкански гарнизони ще бждатъ като едноврѣмешнитъ турски гарнизони въ Сърбия. И друга опасностъ още има. Една отбранителна армия противъ Русия, както той прѣдполага, не може да състои освѣнъ отъ 50 до 60,000 души. А подобна армия не може да се държи на мирна нога. Отреди отъ по 50 или 60 душъ ще се оставятъ въ блокхаузи безъ никакъвъ контролъ, злѣ платени и хранени, слѣдователно и принудени да се подържатъ съ кражби и обири.“ Същиятъ день,¹ съ втори рапортъ до лордъ Солзбери, Уолфъ дава и своето мнѣние върху изказанитъ отъ Церетелева страхове. „Мой лорде, пише той, осмѣлявамъ се да ви обърна вниманието върху въпроса на балканскитъ гарнизони, който ще изисква голѣма грижа и който не впада въ компетентността на комисията. Нѣма съмнѣние, че князь Цертелевиятъ аргументъ има значителна сила, а именно, че съществуването на малки отреди въ блокхаузи, държани както турски гарнизони се държатъ, ще се окажатъ опасни за мира на мѣстноститъ, въ които квартируватъ. Тия войници не ще бждатъ подложени на контролата на губернатора, нито пъкъ подсъждими на обикновени сѣдилища и тѣй щатъ не щатъ ще бждатъ единъ постояненъ изворъ на караници съ българскитъ жители. Ще ми бжде приятно, ако правителството на Нейно Величество обсъди тоя въпросъ, тѣй като очевидно не е наша работа да правимъ прѣдложения относително до командуването на турскитъ войници или да прѣпоръчваме, какви да е измѣнения въ турския воененъ законъ.“

Лордъ Солзбери не се забавя съ своя отговоръ. На 2 декември 1878 г. той пише на Уолфъ, че неговото съображение (за опасността отъ безредици) не трѣбва да се прѣнебрѣгва, но че „не е желателно сега да се почватъ какви да е прѣговори за измѣнение постановленията на берлинския договоръ. Ще бжде по-добрѣ да се прѣдвидятъ мѣрки за

¹ Turkey, 1879, № 9. I, стр. 207 и 237.